

Kiss Benedek

A redves vaskorlát

*Megfogom a redves vaskorlátot –
rég éreztem már a fém erejét.
Eddig és ne tovább! – mondja rekedten,
amikor a végtelenség megkísért.*

*Nem szívéltem én kényszert, korlátot,
csak amit magamban építettem.
Ez is sokszor szegült ellenem,
s ki tudja, jót vagy rosszat tettem.*

*Bizony, szükség van a korlátokra,
még ha az maga a menny vagy pokol.
Romlik a testem, fogam már rég nincs.
De ez a korlát mindent igazol.*

Pályámat megfutottam

*Rálépek a cigarettaparázusra –
elfüstölgött az életem.
Nem voltam hős, nem voltam gyáva,
egyetlenként ezt viselem.*

*Vallathatnám magamat, hiába,
kint futkostam tavaszi réteken,
de nem emlékszem, nem emlékszem a nyárra,
mindjárt az ős homálya játszott velem.*

*Most már mindegy, megyek a többiek után,
emlékké válok, ki fogtam sok kilincset.
Mit viszek, mit kapok, mily légbéli kincset,
s rám éjjeledik tán egy délután?*

*Pályámat megfutottam, nem nagy hála érte,
amíg bírta agyam, idegem, térdem,
ahogy idegen csillagerő kimérte,
és szállhatok, szállhatok a messzeségbe.*

Öreg pásztor

*Emlékeim, ne széledjete szét!
Ti vagytok a nyájam,
titeket terelgetlek az öregség
hamvadó mezőin.
Mit nekem az új napok,
mit az új élmények,
botomra támaszkodva
(vagyis kapaszkodva karosszékemben)
csak rátok vigyázok már,
szét ne széledjete.
Nem bírnék már utánatok járni,
s ebem,
az eszmélet,
kopott körmű vénség lett mellettem,
ki még úgy sem tartja magát,
mint én,
elfekszik lecsukló szemmel
a fűre subám mellé.
Hej, valamikor hány bárányt segitettem világra,
nevet adtam nekik, dédelgettem őket,
de már azok is mind
az idő homályába vesznek.
Mennyi emlékeimet ölték ki agyamból
a kifent késekkel járó napok!
Vén birkáim, hűséges emlékek,
akik még maradtatok,
most már ti pásztoroljátok engem,
míg egyre homályosabb, nedvedző szememet
végül rátok is
rátok nem csukom.*

A táj türelme

*A táj türelmes, csendje megérint,
de szívemben nem csitul a zsivaj.
Hallgatagon fekszik lent a lapály,
mintha nem lenne semmi baj.*

*Körben elhagyott telkek, a föld zihál,
hozná a termést, mint az áldott anya.
Gaz veri föl a gazdag talajt,
még jó, ha járja néha a fűkasza.*

*Koldussá hányféleképpen lehet egy ország?
A táj résztvevőtlen, foghíjas szája néma.
Alamizsnás kézzel, bávatagon
száll le az alkony, az örök céda.*